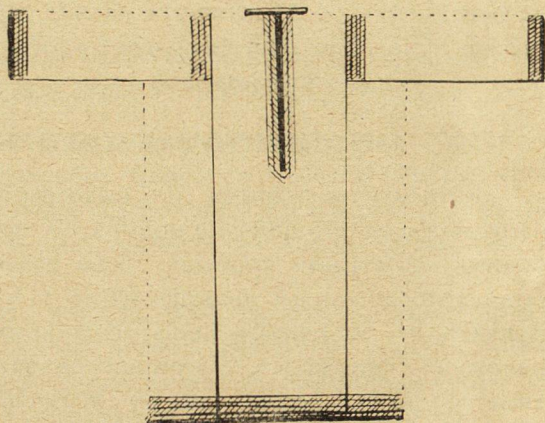

движението, наложило се е отъ дветѣ страни да се прибави до подмишницата още по единъ правъ платъ, съшитъ по ива. За да е покрита и ржката, горе хоризонтално пришили другъ цѣлъ платъ за ржкавъ. (Фиг. 34).

Всички ония мѣста, при които има разрѣзъ, пришивали по-дебело, за да се не разнищватъ; такива били: разрѣза за пазва, раменната пришивка на ржкава, долния край на ржкава и полата. Силно развитото естетическо чувство у славянката я карало да замаскира тѣзи груби ржбове съ нѣщо и тя измислила везбата--везба мрежена по самитѣ жички на платното подъ правъ

Фиг. 34. Кройка на славянска руба а впоследствие и на българската национална риза.

жгълъ, тъй както тѣ сж кръстосани и бодътъ вземалъ тѣхното направление. Така по единъ естественъ пжтъ е вървѣло развитието на славянската везба, докато славянкитѣ станали прочути по това изкуство. Историцитѣ съобщаватъ, че въ шатритѣ на хунския вадачъ Атила, имало заробени славянки, които везѣли дрехитѣ на женитѣ му.

Рубата всѣкога била препасана съ връвъ. Това е околопоясната връвъ на първобитния човѣкъ, останала върху облѣклото на всички древни народи.

За мжжетѣ и женитѣ рубата била еднаква. Понеже мжжетѣ носили шалваръ, наложило се е тя да се прави по-къса, препасана отъ него. или пусната отгоре. Така се е създадала руската блуза, или *по-малка руба (рубашка)*, женитѣ я носили дълга до земята. (Фиг. 35, 36 и 37).

Коситѣ и на двата пола останали непокрѣтнати.

Презъ зимата, върху рубата обикновенно носили кожухъ, нареченъ **рухо**. Изначало той се носилъ съ косъма отъвнѣ, както на животното, но впоследствие опита ги научилъ да поставятъ косъма отъвнѣ, за по-топло. Дори дребнитѣ кожи започнали да се съшиватъ и свеждатъ до четвъртита форма, като платното и